

KALLIS AINO !

Viis aastat tagasi sinu sünnipäeval lubasin, et pean sulle 90. sünnipäeval pidukõne Eesti keeles, kui Tiit saab oma majas valmis elutoa kus pidu pidada ja sina lubad elada ilma kivikoormaid kandmata. Teie Tiituga olette pidanud oma lubaduse, mina aga kasutasin natukene Ene abi kõne tõlkimisel. Tavaliselt ämma ja väimehe vahel on olnud ikka natuke erimeelsusi. Meie vahel ei ole küll riidu olnud, vähemalt minu kõrva ei ole midagi jõudnud. Osaliselt on mõjutanud ka see, et eri keelte tõttu pole me palju saanud omavahel rääkida. Sellest hoolimata olen märganud, et meil on mitmeid samasuguseid elu põhimõtteid. Mäletan kui mõned aastad tagasi Ene pahandas minuga, et oleksid

võinud minu emaga abielluda kui teil nii samasugused arusaamised asjadest on. Säästmine nõ. (niiõelda) mustadeks päevadeks on üks nendest omadusdest. Kui säästma oled juba lapsena õppinud ja elult saanud löögid on selle tähtsust kinnitanud, nii on tulnud sellest oma elamisviisi, millest ei oska ega tahagi loobuda. Kõige paremini oskaks ehk Allan ütelda kumb meist kauem senti käes hoiab enne kui selle välja annab. Säästmine annab turvalisema tunde ja eelkõige õiguse ise määrata oma asjade käiku.

Inimest, kellel pole midagi, hakatakse tihti kamandama ja viima sinna kuhu ta ehk minna ei taha. Palju parem on ise asju kamandada oma tahtmise järgi. Usun, et kui sa vaatad elus tagasi ja saaksid võimaluse elada uuesti, siis elaksid vist täpselt sama moodi - ausalt ja hästi elatud elu - mida seal muutta!

Oled kasvatanud ja koolitanud kaks tublit tüdrukut, sinu ümber on noorte meeste hoolitsev vägi ja sinu lapselapsed. Sul on õnn hoida süles veel väikest tüdrukukest - Mariat, neljandast põlvest.

Meie kõik-koosviibijad täna siin-soovime, et sa ei vaataks liiga palju tagasi möödaläinud aegu, vaid ikka tulevikku ja et saaksime veel palju kordi koos tähistada sinu sünnipäeva.

Tõstame klaasid sünnipäevalapse, meie kalli juubilari, Aino, terviseks! Palju õnne !

Tallinn 22.06.2004
Arvo Salmela